

[Duetoft]

form for boykot, som vi jo også kommer til at diskutere i anden anledning i eftermiddag, er meget, meget kortsynet og i virkeligheden straffer de mennesker, som hr. Fischer i dag stiller sig op og gør sig til talsmand for at man i virkeligheden vil hjælpe.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Nej, hr. Duetoft. Selv om jeg med interesse har lyttet til argumentet, så vil jeg sige, at der er konsekvens i den konservative holdning, og at der er en ganske klar sammenhæng mellem den statslige udviklingsbistand, vi kan yde, og det styre, der står som modtager af den.

Det er en illusion at forestille sig, at vi skulle kunne yde dansk statslig bistand uden om regimet i Peking, der på den grove måde undertrykker menneskerettighederne, skyder studenterne brutalt og hensynsløst ned på Den Himmelske Freds Plads, som udrydder det tibetanske folks kultur. Det er en illusion at forestille sig, at vi skulle kunne gå uden om det regime.

Jeg er enig i, at vi selvfølgelig skal satse på at hjælpe dem, der har behov for hjælp, men vi skal ikke spille vores hjælp ved at lade den gå til korrupte eller despotiske regimer. Det er muligt, at man ved fleksibilitet kan komme igennem på anden måde, gennem private organisationer eller gennem FN osv., og det er jeg helt åben over for, men som situationen er i dag, mener jeg, det er vigtigt, at Danmark manifesterer sig, og at vi prøver at få andre lande med på den samme måde.

Når vi nu drøfter det her i det danske Folketing og hr. Duetoft specielt nævner denne situation, så vil jeg sige, at en tilsvarende debat, tilsvarende manifestationer foregår i Repræsentanternes Hus og i Senatet i USA, i Italien og andre steder, og kan man få en sådan stærk menneskerettighedsbølge igennem, så kan man også lægge et massivt pres, som selv et regime som det kinesiske må lade sig påvirke af.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Det sidste er der jo ikke meget der tyder på.

Jeg vil godt sige til hr. Fischer, at jeg forstår ikke, at man siger til nogle forældre i Tibet, hvis sønner og døtre er blevet skudt på Den Himmelske Freds Plads: I har mistet jeres sønner og døtre, og i øvrigt får I så ikke mere hjælp fra os.

Det er da at dobbeltstraffe de mennesker.

Lad nu være med at stille det op, som om jeg forsvarer Peking. Jeg har været en af de skarpeste modstandere og kritikere af styret i Peking, og jeg forsvarer det ingen steder, så jeg synes, det er urimeligt, at hr. Fischer nu stiller det op, som om mit synspunkt er, at det bare er at bakke styret i Peking op. Det er det ikke. Jeg er voldsom modstander af styret i Peking, ligesom jeg er voldsom modstander af ethvert styre, der undertrykker menneskerettighederne, men jeg kan ikke forstå det vise i at afbryde bistandshjælpen til et land i den sammenhæng.

Nu har regeringen via udenrigsministeren understreget, hvor vigtige NGO'erne er, og det slutter hr. Fischer jo også med. Jamen i stedet for at blokere hjælpen til et land kunne man jo meddele landet: Vi vil stadig væk gerne hjælpe landet, men vi gør det på vores betingelser, og vi gør det nu via de private hjælpeorganisationer, som får en mulighed for at komme ind i landet.

Den dér bare refleksmæssige: Nu vil vi ikke røre ved nogen af dem, for de er nogle fæle mennesker alle sammen, hjælper ikke et eneste menneske på gulvet i Kina. Det er det, jeg gerne vil have lov til at forsøge at overbevise hr. Fischer om, sely om hr. Fischer åbenbart ikke hørte efter, hvad jeg sagde.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Nej, jeg forstår helt og fuldt, at hr. Duetoft og jeg er helt enige i holdningen til det, der er foregået i Kina. Det skal jeg bestemt ikke anfægte. Det ved jeg at vi er, og jeg kender hr. Duetofts konsekvente og principfaste holdning med hensyn til menneskerettigheder og frihed fra mange års samarbejde, så det er et spørgsmål om proceduren.

Jeg synes, vi skal tage denne diskussion op i Udenrigsudvalget. Der vil sikkert komme andre og tilsvarende situationer. Jeg synes, det kan være nyttigt, at vi får det drøftet igennem.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil også godt takke for udenrigsministerens svar på forespørgslen og starte med at kommentere nogle af de oplevelser, jeg havde på Udenrigsudvalgets rejse til tre lande på det indiske subkontinent.